

tildelt nogle af sine Undergivne anden eller haardere Korrektion end Subordinations-Anordningerne hjemle, ja endog at have mishandlet den Undergivne med Stød eller Slag i Ansigtet, for Brysjet, over Hænderne, Benene eller paa andre Maader, befale vi allernaadigst, at den deri Skyldige skal straffes, isald han er Officer, med Fæstningsarrest fra een til sex Maaneder, og isald han er Underofficer, med Degradation enten paa Tid eller for bestandig, Alt efter de med Mishandlingen forbundne, mere eller mindre graveværende Omstændigheder". Det forekommer mig at fremgaa af, hvad jeg her har tilladt mig at oplyse, at vi allerede med de nuværende Straffebestemmelser have Vidler nok, naar de blot bringes i Anvendelse. (S. Steffensen: Ja, det gjør de!). Ja, jeg tænker, at den høitærede Formand vilde stoppe mig op, men ellers kunde jeg fra den Enside, jeg har haft med de Herrer militær-juridiske Embedsmænd at gjøre, rigtig nok ikke sige, at det er særlig Indbegrebet af Nærfærdighed, jeg har truffet paa hos dem. Naar jeg ser, hvorledes den bejendte Tagersborgsag blev behandlet, saa behøver jeg virkelig ikke at gaa længere. Der blev sagt, det Hele er ingen Verdens Ting; med Henfyn til Slag sagde man: Nei, det var Dødsstraf, det var Ljæt, alt det, der var slet, blev bortvistet i Forhøret. Naar man læser et saadant Forhør, kan man sandelig ikke faae stor Respekt for den militære Retsspleie, det vil jeg sige de Herrer. Nu kunde maaste En og Anden sige: Nei det er umuligt i vore Dage, at det kan gaa saaledes til, Vedkommende vilde blive straffede, naar de bare sig saaledes ud, men saa vil jeg tillade mig at nævne et Exempel fra den nyeste Tid. Jeg tænker, at det ligger i Sagens Natur, at det her maa nævnes, og jeg vil sige, at, dersom den høitærede Krigsminister ønsker 3—4 Vidner saa kan han faae dem. De Herrer vide jo nok, at, naar der er Tale om Befalingsmænds Urimelighed, svares der altid: jo Vedkommende kunne jo Klage, de behøve ja, slet ikke at anstrenge sig saa sterkt, thi Straffeloven har jo Bestemmelser paa dette Omraade, altsaa kunne de jo Klage. Jeg har altid tilladt mig at modsigge, at det var et probat Middel i saadanne Tilfælde, men jeg kan nævne et Exempel fra den allerfæneste Tid paa, hvorledes en Befalingsmand, selv en af de allerhøieste, bærer sig ud. Vi vide jo allesammen, at jeg stillede en Forespørgsel her i Salen angaaende Husarerne paa Tagersborg i 1878—79. Nu var det saa uheldigt, at dette Mandskab for 1878—79 blev permitteret ifjor den 13de September. Vi vide nemlig, at Rytteriet blev permitteret den Dage istedetfor den 28de September, fordi de i Henhold til den nye Hærløvskom tidligere hjem, enten de vare inde som tjenstgjørende Mandskab, eller de vare indkaldte til Øvelse. Den Dag, Rytteriet blev permitteret,

behøvede Kammerherre, Oberst Castenskjold at ride frem for Fronten og forklare, at han ikke regnede Mandstabet for 1878—79 for det Mindste andet end gamle Væretkærlinger og Sladderkærlinger, han kunde paa ingen mulig Maade anse dem for Soldater. Nu vil jeg spørge de Herrer, hvad det kan nytte, at de fortælle os, at vi kunne klage, naar man ser noget Saadant, at naar en Afgang har været saa uheldig, at der er stillet en Forespørgsel i Rigsdagen, som angaar dem, som tillader en saa høitstaende Officer som Oberst, Kammerherre Castenskjold sig, sørend dette Mandskab permitteres, at ihjelde dem ud for gamle Sladderkærlinger og Væretkærlinger, som han ikke respekterer for Soldater. Det forekommer mig, at det er en Illustration til den Mand, som somme Steder er den herstende. Det kan ikke nytte, at de Herrer med en forargelig Mine tale om, at man ikke maa sige, at det ikke er Allesammen ved Hæren, som det skal være, thi faktisk er det, at det mange Steder ikke er det. Derfor siger jeg, at der er ingen Straffelov, som med eet Slag kan forandre disse Forhold. Det, der kan forandre disse Forhold, er, at der voger Noget op ude i Folket, som siger: Vi vilde som Soldater gjøre vor Pligt, lad os blive uddannede til Fædrelandsforsvarere, men vi vilde ikke taale at blive behandlede, som om vi ikke vare Mennesker. Det er jeg overbevist om hjælper meget mere end mange Straffelove, og det kan jeg ikke se, at nærværende Udkast i væsentlig Grad vil hjælpe til at fremme mere end det Andet. Endnu skal jeg kun omtale een Ændring, fordi det forekommer mig fra Sagens tidligere Standpunkt at være et rent Kuriosum, og det er Ændringen til § 121. Sidste Gang, vi behandlede denne Straffelov, var der kun to ærede Medlemmer i hele Udvalget, der satte sig paa det Standpunkt, som nu skal fastholdes af Flertallet, og det var de ærede Medlemmer for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) og Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen). Selv det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) havde vi med os. Der var Ingen, der stillede Ændringsforslag dengang undtagen disse to nævnte ærede Medlemmer. De stillede Ændringsforslag overfor § 121, de samme Ændringsforslag, som nu skulle vedtages, og det forekommer mig, at det er ganske mærkeligt, at vi nu ere komne saa meget tilbage, at de Ændringer til § 121 — det Numer havde nemlig Paragrafen i det Lovforslag, som Regjeringen forelagde 1876—77 — som kun de ærede Medlemmer for Randers Amts 2den Valgkreds og Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds stillede, ere de samme som de Ændringer, som det nu lader til skulle være saa meget yndige at faae satte ind ved denne Behandling (Modsigelse af N. P. Jensen). Det er væsentligt det Samme. Der staar i denne Ændring til § 121, at „naar denne er i Uni-